OP ZOEK NAAR IETS ANDERS

'SOMS DENK IK WEL EENS: IK ZOEK EEN ANDERE BAAN.' VOOR IEMAND ZOALS IK, IEMAND DIE EIGENLIJK

STIEKEM HET LIEFST IEDEREEN IN HAAR OMGEVING BLIJ WIL ZIEN, KOMEN DIE WOORDEN HARD BINNEN. Ik prijs mij gelukkig met een mooie groep mensen om mij heen. We kennen elkaar heel lang, zijn een hecht team en onze wereld voelt als familie.

IN DEZE TIJD IS HET BIKKELHARD WERKEN: de combinatie van het uitvoeren van maatregelen, de overdadige communicatie, alle vragen, frustraties, uitval en de zorgen om een mogelijke besmetting met een quarantaine van een groep als gevolg... Het hakt er in. Maar we ervaren ook dat we dit samen goed kunnen en dat we echte crisismanagers zijn geworden. Het is heerlijk om af en toe tegen elkaar aan te zeuren over de lastige vragen of hoe moeilijk het is om pm'ers nog enthousiast te houden met zoveel beperkingen. Maar ik merk ook hoeveel moeite het mij kost om iedereen nog blij te houden. De balans is weg: de inspanning is 150 procent en ontspanning ver onder niveau. Niet even lekker naar de bioscoop, naar de sauna of met je liefde proosten op een terras. Iedere dag moet je weer medewerkers en klanten attenderen op alles wat niet mag en reageren op teksten als: 'mijn kind hoest altijd al', of 'hij krijgt tandjes en daarom heeft-ie koorts', en ga zo maar door. Of je komt in lastige nieuwe situaties waar weerstand tegen is. Of er is een moeizame samenwerking

met partijen of een incomplete uitleg van de GGD. Het frustreert, irriteert en kost bakken met energie en tijd.

IK ZIE ZE NIET MEER DAGELIJKS LACHEN. IK HOOR GEEN GEZELLIGE VERHALEN MEER OVER HUN WEEK-END EN MIS HUN SLAPPE LACH TIJDENS DE KOFFIE. Ik pieker hoe ik de energie en glimlachen weer terugkrijg in het MT: bloemen, een doos bonbons, een ommetjes-competitie, zelfs een gegrilde kip of een onlinequiz... Het helpt niet meer. Wel dankbaar, maar géén bruisende energie. Ik hoor vooral: ik wil gewoon geen corona-gedoe meer. In onze vrije tijd zijn we telkens bezig met corona: een appje dat de partner van de medewerker positief is, of dat iemand verkouden is en getest moet worden, en morgen niet kan komen. Al een jaar zijn we in dienst van COVID-19.

MAAR HET ALLERERGSTE VIND IK WANNEER IEMAND ZEGT: 'SOMS DENK IK WEL EENS, IK GA EEN ANDERE BAAN ZOEKEN. Ik wil niet iedere dag regels, gezeur, gemopper, oplossingen zoeken, verbieden, testen, inval regelen of discussies voeren. Ik wil gewoon in een winkeltje staan met blije klanten.' Wat moet ik dan zeggen? Dat ik dat herken? Ik weet dat ze loyaal zijn naar mij en de SKW maar ik hoop vurig dat, als er straks weer ruimte komt voor leuke dingen, ik de glimlach weer terugkrijg op hun gezicht. Dat we deze de zomer, op een terras, kunnen proosten, lachen en ontspannen het weekend in kunnen gaan! Een oprecht 'Dank je wel', lieve collega's!

Corine Zilverveld

ILSE RAASING IS DIRECTEUR VAN STICHTING KINDEROPVANG WATERLAND. ZIJ IS EEN ENERGIEKE, MENSGERICHTE MANAGER DIE MEER DAN 35 JAAR ERVARING IN DE KINDEROPVANG COMBINEERT MET EEN ALTIJD FRISSE BLIK. ZE IS JARENLANG ACTIEF GEWEEST IN DE POLITIEK EN NOG STEEDS BETROKKEN. DAARNAAST ZIT ZE IN ADVIESGROEPEN EN LIGT HAAR PASSIE BIJ MUZIEK MAKEN. ZE TREEDT REGELMATIG ALS ZANGERES OP MET HAAR GITARIST.